

İBRAHİM SARI

AV VADİSİ

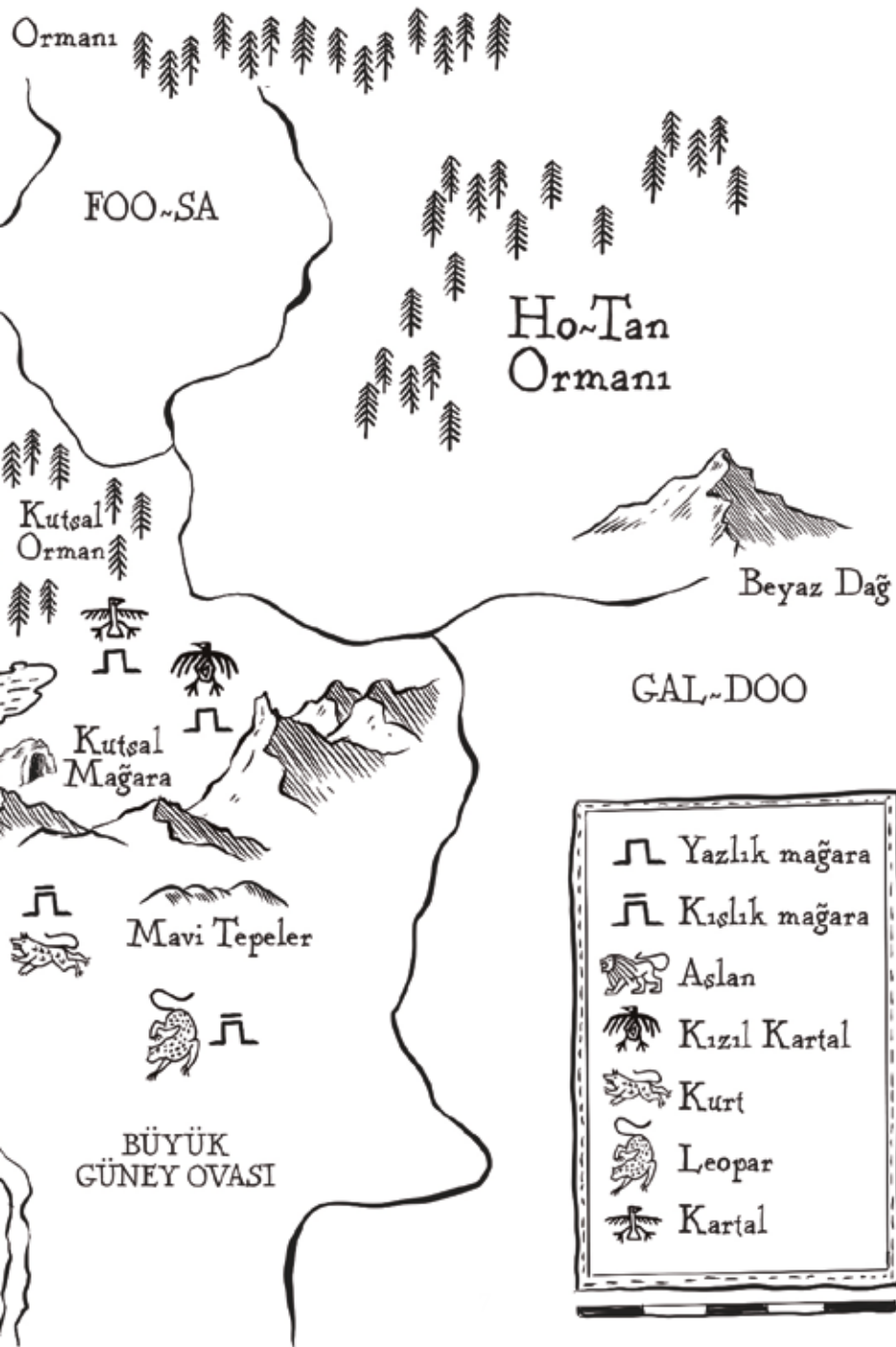
Tanrı Dağı'nın Habercisi

roman

BİLGİ YAYINEVİ

*Canan, Melisa Lidya, Lale Anna ve
Deniz Alev'e bu kitabın ortaya çıkmasındaki
destekleri için minnettarım.*

I. Beş Klanın Laneti

“Ölüler, yaşayanları anlamaz.”

Yüreğim bulanıyordu. Doğrulamak istedim ama omuzlarımdan yakalayıp gövdeyi aşağıya bastırdılar. Gözyaşlarımın arasından üzerime eğilen yüzleri ve titreyen meşale ışıklarını gördüm. Yüzümü yalayan alevler gözlerimi acıttı. Konuşmak istedim, konuşamadım. Mağaranın duvarları etrafımda dönmeye başladı. Sesler uzaklaşıp yerini kulaklarımda gümbürdeyen bir uğultuya bıraktı. Artık yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Biliyordum, birazdan ruhum yeniden uçacak, bedenimi yeryüzünde bırakıp göklere kavuşacaktı. Gözlerimi kapatıp kendimi Esirgeyen Ruh’un merhametine bıraktım.

Gözlerimi açtığımda kalabalığın hâlâ etrafımda olduğunu gördüm. Beni işaret ederek bağıríşıyorlardı ama söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamıyordum. Konuşmaya çalışsam da bir türlü sesim çıkmıyordu. Çaresizce yüzlerine bakarken bir anda Aksaçlıların “Ölüler, yaşayanları anlamaz” sözünü hatırladım. Onları anlayamadığıma göre ben de mi ölmüştüm? Gerçekten de bir ruh olup yeryüzünü terk mi etmiştim?

Kalabalığın sesi, yüreğimi kaplayan korkuyla birleşip yenden içimi bulandırdı. Evet, ölmüş olmalıyım. Belli ki katil uzunduş, dişlerini boynuma geçirmiş ve ruhumu gövdemden uçurmuştu. Peki o zaman nasıl oluyordu da hâlâ acıyı hissediyordum? Kartal Ruhu'nun peşinden Atalar Mağarası'na uçmam gerekirken neden bu mağarada, insanların ortasında yatıyordum?

Olup biteni anlamaya çalışırken birdenbire bir balık gibi yattığım yerden kayarak süzöldüğümü hissettim. Sanki biri ayağımdan yakalamış beni aşağıya doğru çekiyordu. Bacaklarımı karnıma toplayıp sıyrılmaya çalıştığım anda korkunç bir ağrı saplandı ve tekrar gözlerim karardı.

Uyandığımda ağrım geçmemişti; aksine daha da artmıştı. Gövdemi kaplayan acı o kadar dayanılmaz bir hâle gelmişti ki en sonunda kendimi tutamadım ve beş klandaki en utanç verici şeyi yaparak bir çakal gibi ulumaya başladım. O anda başıma toplanmış insan çemberi yarıldı ve Dara-Nau anam adımı haykırarak üstüme kapandı. Gözyaşları, yüzümü ıslatıyordu. Diğerleri kollarından tutup anamı üzerimden çektikleri sırada başımı kaldırıp gövdeme baktım; sağ bacağım dallara sarılmış ve beyaz bir ilaçla sıvanmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ölecektim...

Ölmeyip hayatta kalsam bile henüz on dördüncü baharımdayken sakat kalacak, avcı takımlarının kuyruğunda utançla sürüklenirken ondan kaçamayacağımı fark eden ilk vahşiye yem olacaktım. Yüreğimin acısıyla gözlerimi kapatarak bir kez daha ulumaya başladım ve bu defa da iri bir elin alnıma dokunduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda klanımızın atası Kaa-Nau karşımdaydı.

Beni çakallar gibi ulurken gördüğü için o kadar utanmıştım ki bir anlığına acımı bile unutmuştum. Fakat Kaa-Nau hiçbir

şey demedi ve yanıma oturup eliyle önce alnımı sonra da başımın tepesini ovalamaya başladı. Çatılmış kaşlarının altındaki gözleri, tıpkı bir ateş gibi parlıyordu. Onun kutsal ellerinden gelen huzur, ruhuma yayılıp acımı dindirince kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Ağlamak, gövdemdeki acıyı sağıp azaltmış, utancımı da biraz olsun hafifletmişti. Hıçkırıklarım dinip yeniden nefes alabildiğimde Kaa-Nau ağzıma bir tutam yaprak soktu ve sert bir sesle “Çiğne!” diye buyurdu. Bulantıma rağmen hiç itiraz etmeden çiğnemeye başladım. Biraz sonra acım dinmiş hatta bedenimden uzaklaşmıştı. Esirgeyen Ruh’a şükürler olsun ki rahatlamıştım. Usulca gözlerimi kapattım.

Uyandığımda başımdaki kalabalığın korkuyla yüzüme baktığını gördüm. Ölüp ölmediğimi anlamaya çalışıyorlardı. Gözlerimi açmamla birlikte onlar da rahatlamıştı. Kaa-Nau’nun verdiği şifalı ot sayesinde zorlanarak da olsa artık hem konuşabiliyor hem de söylenenleri anlayabiliyordum. Ağzımın içi, otun acı tadıyla kaplanmıştı. Elimle su tulumlarını işaret edip çok susadığımı söyledim fakat su içmeme izin vermediler. Ben de çaresizce etrafı izlemeye başladım.

Dara-Nau anam başucumda oturmuş bir yandan kutsal sözleri mırıldanıp diğer yandan ilaç hazırlıyordu. Kardeşlerimden ve avcılardan oluşan bir çemberse yaralı bacağımı göstererek kendi aralarında fısıldaşıyordu. Ne söylediklerini tam duyamasam da yüzlerindeki ifadeye bakarak hiçbirinin iyileşeceğime inanmadığını anlayabiliyordum. İyileşsem bile sakat kalırdım ki bu da bir avcı için ölümden bile beterdi. Avcıların acıyan bakışlarından kaçmak için gözlerimi yeniden kapattım. Fakat o sırada hiç beklenmedik bir şey oldu. Aksaçlıların en yaşlısı Goa-Nau baba, etrafımı çeviren avcı çemberini yarıp yanıma yaklaştı. Sağ elinde tuttuğu mızrağın ucuna genç bir ayının taş darbeleriyle dümdüz edilmiş kanlı kafası geçirilmişti. Kafadan süzülüp Go-

a-Nau'nun ellerine bulaşan kanlar, ayının daha yeni avlanmış olduğunun işaretiydi. Bedenimdeki acıya rağmen bu ayıyı hangi avcı takımının ne ara yakaladığını düşünmeden edemedim. Böylesine kudretli bir av için mutlaka tören yapılırdı ama ne töreni ne de başka bir şeyi hatırlayamıyordum. Demek ki günlerdir kendimden geçmiş bir hâlde uyumuş ve ayı yüreğinden bir parça koparma şansımı kaybetmiştim.

Ben acılar içinde bunları düşünürken Goa-Nau bir anda elini önce ayıdan damlayan taze kana bulamış sonra da alnıma sürmüştü. Ne olduğunu anlayamadan ayının soğuk kanı alnımdan aşağıya aktı ve sol gözümü doldurdu. Hiçbir şey göremiyordum. Elimi atıp gözlerimi ovuşturunca kan bütün yüzüme bulaştı. Gözlerim alev alev yanıyordu. “Hayır!” diye bağırdım ama sesim Goa-Nau babanın mağarada yankılanan sesinin içinde kayboldu. Diğerleri de Goa-Nau babaya katılmış bir yandan gücünü bedenime bahşetmesi için Ayı Ruhu'na yakarıyor diğer yandan kafasının takılı olduğu mızrağı üzerime doğru sallıyorlardı.

O anda anladım; beni bir ayının yaraladığını zannediyorlardı. Demek ki ayı, ruhumun gövdeme tekrar dönebilmesi için avlanmıştı...

Ağzımı açıp onlara bana saldıranın bir ayı değil de bir uzun diş olduğunu anlatmak istedim ama gücüm yetmedi. Avcıların giderek yükselen sesi kulaklarımda uğuldamaya başlamış, bacağımdaki dayanılmaz acı geri dönmüştü. Gözlerimi kapattım ve yeniden ulumamak için dişlerimi iyice sıktım; diğer avcıların önünde kendimi yeniden utandırmak istemiyordum.

Neyse ki çok geçmeden tören bitmiş, Goa-Nau baba, ayı kafasını da alıp mağaradan çıkmıştı. O gider gitmez Dara-Nau anam hemen ıslak bir deri parçasıyla gözlerimdeki kanı temizledi ve tepemde fısıldaşan avcıları kovarak beni rahat bırakmalarını söyledi. Mağaraya geri geldiğindeyse hava almam için eşik-

teki kürkü bir aşağıya bir yukarıya doğru savurdu ve yeniden başucuma oturarak havanda ilaç ezmeye koyuldu. Taşın tanıdık tıkırtısı ruhumu rahatlatmıştı. Kafamı çevirip yanımdan bir an olsun bile ayrılmayan Dara-Nau anama baktım. Onun merhamet dolu yüzünü görünce içime çok güçlü bir sevgi yayıldı ve ölüp anamı yalnız bırakmadığım için Esirgeyen Ruh'a şükrettim. Belki Dara-Nau anamın çocuğu değildim ama onun kanından dım ve kendimi bildim bileli yanından hiç ayrılmamıştım.

Karanlık çökmüş, Ay Ruhı yükselmeye başlamıştı. Etrafta dolaşan insanların sesi yavaş yavaş azalıyor, yerini ocakların başında anlatılan hikâyelerin fısıltılarına bırakıyordu. Ağrıdan ve yorgunluktan ara ara gözlerim kapansa da bacağımın ağrısı yüzünden bir türlü uyuyamıyordum. Huzursuz huzursuz kıpırdandığımı gören Dara-Nau anam, elindeki işleri bırakıp yanıma geldi ve uyuyabilmem için en sevdiğim hikâyeyi, yani beni yüzüne getiren anamla babamın hikâyesini anlatmaya başladı:

Kartal Klanı'ndan olan anam Quara-Nau, Leopar Klanı'nın en iyi avcılarından biri olan babam Wana-Urra'yla eşlik kurmaya karar vermiş ve çok geçmeden de beni doğurmuş. Doğduğum gün ocağımızın tepesinde kanat çırpıp bir kartal gördükleri için bunu Tanrı Dağı'nın bir işareti olarak görmüşler ve bana *Tanrı Dağı'nın Habercisi* anlamına gelen Tara-Nau adını vermişler. Fakat dediklerine göre doğumumla başlayan mucizeler, daha sonra yerini felaketlere bırakmış.

Babamın anası Olana-Urra çok hastalanınca, babam Leoparların kış mağarasına yani güneydeki Mavi Tepeler'e gitmek zorunda kalmış. Aradan sayılamayacak kadar çok gün dönümü geçmiş ancak hasta Olana-Urra'nın durumu her geçen gün daha da kötüye gitmiş. Bu sefer de ilaçları çok iyi bilen anam Quara-Nau, büyükanamı iyileştirmek için kucağında bebeğiyle yani